

tagus & Carattacus se subindicat. Si vero mistorum colorum nomina cum ipsis coloribus Britannos desumpserunt à Romanis credamus; certum enim est illos *Verith* pro viridi, & *Melin* pro melino colore à Romanis hausisse; Prasini coloris in *Prasutago*, Minii coloris in *Adimnio* regis Cunobelini filio notationem latere, si puto, nemo ut spero, adversabitur. Rufina etiam Britanna eruditissima à rufo colore nomen retulit, uti Albanus primus Britanniae Martyr ab albo. Si reliqua Britannorum nomina, quae sunt tantum quatuor vel quinque apud veteres, quispiam ejus linguae veteris peritus excutiat, suspicari licet illum in pauculis illis nominibus aliquam coloris significationem inventurum. Nec omittendum vulgatissima hodie Britannorum nomina, *Gwyn*, *Du*, *Goch*, *Lluid*, ab albedine, nigredine, rubedine, & ravo colore esse imposita. Ut minus mirum videatur gentem ipsam à pingendi ratione nomen traxisse, utique quae se pinxerit, & incolae ipsi, cum olim tum nostro tempore, à coloribus sibi nomina imposuerint. Sed ad rem, si haec praeter rem.

Certum etiam est Britonem *Britton* Britannice in historiis dici. Aspirationis notam nihil moror, cum Britanni, quibus, ut inquit Chrysothomus, lingua erat sibila, aspirationibus gaudeant, quas Latini studiose vitarunt. Iam ut à *Brith* Brito, sic etiam Britannia, ut mihi videtur promanavit. *Britannia*, inquit Isidorus, à vocabulo *suae gentis cognominata est*. Cum enim Graeci vetustissimi (hi namque primi hujus insulae nomen sic conceperunt) vel piraticam, vel mercaturam exercentes, disjunctissimas regiones, littora legendo, ut ait Eratosthenes, adierint, & hanc gentem vel ab ipsis incolis, vel à Gallis quibus una eademque lingua, *Brith* & *Britton* appellari acceperunt, illi ad *BRITH*, *TANIA* addiderunt. Quod ut est in Glossariis, regionem Graece significat; unde *Βερετανία*, id est, *Britonum regio*, conflatum, pro qua *Βερετανία* perperam scripserunt, sed rectius Lucretius & Caesar *Britannia*, qui primi Latinorum ejus meminerunt. Hanc rem ita se habere firmiter credo, quod in spatiosissimo orbis terrarum theatro tria tantum praeter nostram Britanniam, majorum regionum nomina reperit, quae in *TANIA* terminantur, & illae quidem in Occidua hac orbis plaga, *MAVRITANIA* videlicet, *LV-SITANIA*, & *AQVITANIA*, quae nomina Graecos fecisse, & Latinis tradidisse minime dubito, utpote qui has terras primi perlustraverunt. A Mauris enim *Mauritaniam* quasi Maurorum regionem fecerunt, quam indigenae, teste Strabone, *Numidiam* vocarunt, à *Luso* Liberi filio *Lusitaniam* quasi Lusi regionem, & *Aquitaniam* forsitan, ut *Ivoni Carnotensi* videtur, ab aquis, quasi ad aquas regionem, quo sensu, ut habet Plinius, prius *Armorica*, id est, *ad mare* dicebatur. *Turditania* vero & *Baltitania* minorum regionum nomina huc possunt revocari, quae in hoc etiam tractu occidentali fuerunt, scilicet in Hispania, & *Turdorum Bastorumque* regiones significare videantur. Nec novum est, vocabulum aliquod ex peregrino & Graeco componi: *Componuntur*, inquit Quintilianus, *nomina aut ex nostro & peregrino, ut Biclinium, contra Epitogium, Anticato; aut ex duobus peregrinis, ut Epirrhedium*. Et receptissima est haec

compositionis ratio in regionum nominibus. Nonne *Ireland* ex Hibernica *Erin*, & Anglica *Land*, nonne *Angleterre* ex Anglica dictione, & Gallica, nonne *Francland* (sic enim Saxones nostri Franciam vocarunt) è Francia, & Saxonica, nonne *Poleland*, è polonica quae planitiem illis denotat, & Germanica, nonne *Danmarch*, è Danica & Germanica *March* quae limitem significat, compositione coaluit? Sed in re tam perspicua non pluribus utar. Nec est cur Graecam hanc adjectionem *TANIA* miremur, cum per omnia Europae littora, & insulas usque ad hanc nostram Graecos fuisse accolos ex antiquissimis authoribus doceat Beatus Hieronymus in *Quaestionibus ad Genesis*. *Legamus*, inquit, *Varronis de antiquitatibus libros, & Sifinnii Capitonis, & Graecum Phlegonta, ceterosque eruditissimos viros, & videbimus pene omnes insulas, & totius orbis littora, terrasque mari vicinas, Graecis accolis occupatas: qui ut supra diximus, ab Amano & Tauro montibus omnia maritima loca usque ad Oceanum possidere Britannicum*.

Graecos sane ad nostram hanc regionem appulisse, & situm ejus naturamque explorasse, extra dubium ponetur; si observemus quae Athenæus scripsit de *Philea Taurominite* (de quo statim) qui fuit in Britannia centesimo sexagesimo ante Caesaris adventum anno; si aram Graecis literis *Vlyssi* inscriptam in memoriam revocemus, si quae *Pytheas* ante Romanorum tempora, de distantia *Thules* à Britannia tradidit notemus. Quis enim Graecis Britanniam, *Thulen*, *Belgicas* regiones, earumque in primis littora aperuisset, nisi Graecorum naves Oceanum Britannicum & Germanicum intrassent, & ejus descriptionem ad suos Geographos retulissent? An vero *Pytheas* navigationem sex dierum ultra Britanniam novisset, nisi Graecorum quisquam eam indicasset? Quis eos docuit, *Scandiam*, *Bergos* & *Nerigon* ex qua in *Thulen* navigetur? quae nomina Graecis vetustissimis notiora videntur fuisse, quam vel Plinio vel ulli Romanorum. Vnde *Mela Grajis carminibus Thulen celebratam fuisse* testatur, & *Plinius Britannia insula, clara Graecis nostrisque monumentis*. Hac ergo ratione, tam multa Graecorum vocabula in linguam Britannicam & Gallicam irreperunt, simul & Belgicam. Quod si *Lazarus Baysius*, & *Budæus* gloriantur suos Gallos ab antiquo *Φιλέλλωος* fuisse, argumento paucorum vocum ejus idiomatis, quae Graecae linguae vestigia conservent, nec minus gaudio gestit *Hadrianus Junius* quod in Belgicis vocabulis Graeca *ἔτυμα* lateant: etiam Britannis gloriari licet, in quorum lingua plurima sunt nomina à Graecis derivata. Hoc tamen *Thomas Smythus* Eques auratus *Elizabethae Reginae* à *Secretis*, vir undique doctissimus inde evenisse credit, quod reliqua Europa bello exagitata, Graecorum plurimi huc tanquam in asyllum confluxerunt.

Haec mea est de Britannorum originatione, & Britanniae nomine, sive error, sive conjectura, cui, si à vero aliena sit, utinam veritas ipsa intercedat. In tortuoso hoc & caeco antiquitatis studio laudatur non nihil errare, & meminimus interea quod quae parum cogitantibus falsa, diu multumque contemplantibus vera saepe videantur. Si quis me pro veritatis tribunali sisteret, non aliud

In serm.
Penecost.

Tania.
Sic hodie
Germani
Landt, re-
gionem no-
minibus
adjungunt.

Lib. I.

Graecos
Britanni-
am adisse.

Graeca ver-
ba in lingua
Britannica
Libro Or-
thographiae
Anglicae.